

'Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop'

Een gedachte over de zendbrief aan Laodicea

De zendbrief aan de gemeente te Laodicea (in Openbaring 3) wordt soms in evangelieverkondigingen op de toestand van de zondaar toegepast. Dit is echter niet de werkelijke betekenis. De bedoeling van de evangelist kan volkomen goed zijn, maar deze brief leert ons iets anders. Christus klopt in deze zendbrief niet aan de deur van een zondaarshart, maar aan de deur van het naamchristendom.

Wat een ernstig en treurig feit met het oog op de Gemeente! Christus staat buiten! Maar wat een genade, dat Hij nog klopt. Hij komt zo graag binnen. Hij wacht nog geduldig, genadig en met onveranderlijke liefde. Hij wil binnenkomen, als men Hem maar opendoet. 'Als iemand' - al is het er desnoods maar één!

In Sardis kon Hij nog over 'enkelen' spreken, maar in Laodicea spreekt Hij als iemand Die niet zeker weet of Hij er één zal vinden. Maar als er één wordt aangetroffen, zal Hij bij hem binnenkomen en met hem eten. "Dierbare Heiland! U bent gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid. Altijd wilt Gij zegenen!" Als we de zendbrief aan Laodicea in de eerste plaats toepassen op de toestand van een onbekeerde en niet op het naamchristendom in het laatste uur van haar geschiedenis, nemen we het duidelijkste, scherpste en krachtigste beroep weg, dat in het Nieuwe Testament op de belijdende Christenheid wordt gedaan.

C.H. Mackintosh.